

Steef

‘Steef is familie. Anders ben je deze zomer helemaal alleen.’ Dat heeft mijn moeder al honderd keer gezegd.

Ik ga wijdbeens voor mijn bed staan. ‘Er past niemand bij. Ik vermaak me prima in mijn eentje.’

Mijn moeder laat het luchtbed als een slappe deken over mijn voeten vallen. ‘Dat kan best, Las,’ zegt ze. ‘We schikken gewoon allemaal een beetje in.’

Allemaal? Ze bedoelt dat ik moet inschikken. Zij hoeft haar kamer niet te delen. Ja, met mijn vader. Maar dat telt niet. Alle ouders slapen samen.

Ze draait het ventiel open en steekt het slangetje in het luchtbed.

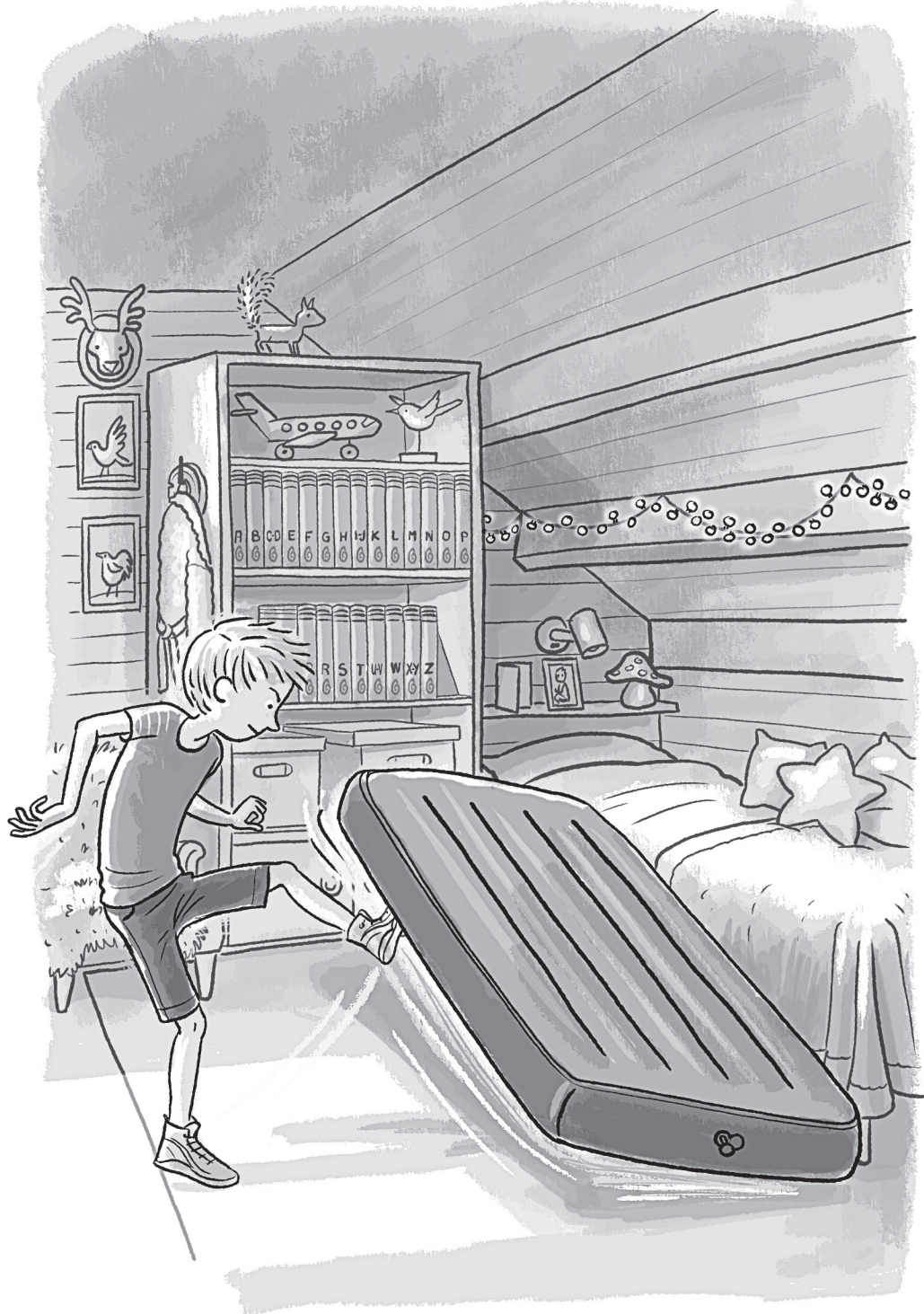
Ik kijk uit mijn raam. Mijn vader veegt de dennennaalden op het terras in hoopjes bij elkaar.

Langs de reus, de hoogste den naast ons huis, schiet een eekhoorn omhoog.

‘Zo,’ zegt mijn moeder als ze het dopje op het ventiel duwt. ‘Dat is gedaan.’ Ze tikt tegen mijn been.

Langzaam zet ik een stap opzij.

Haar neus wipt omhoog. ‘Ruik jij ook iets?’ Met de pomp onder haar arm rent ze de trap af. Ze maakt natuurlijk iets lekkers voor morgen, ik hoop dat het is aangebrand. Zo erg dat ze het in de vuilnisbak moet smijten. Met een paar harde schoppen laat ik het luchtbed onder mijn bed verdwijnen. Opgeruimd staat netjes.

Zonlicht kiert door de dennenbomen tot het een gaatje vindt. Een felle straal schijnt naar binnen, zo over mijn nachtkastje, langs mijn voeten, precies op de plek waar Steef morgen ligt. Zelfs de *Oosthoek's Geïllustreerde Encyclopaedie* wordt verlicht. Míjn encyclopedie, die ooit van mijn overgrootvader was.

Net zo plotseling als de zonnestraal naar binnen scheen, verdwijnt-ie weer. Ik laat mijn vingers langs de gouden letters op de ruggen van de boeken glijden en zet de boeken kaarsrecht naast elkaar.

Ik woon al mijn hele leven in het bos, in een houten huis met een rood puntdak en groene luiken. Boven zijn twee kleine slaapkamers met schuine muren. Eerst woonde mijn vader hier alleen. Op een dag trok mijn moeder bij hem in. En toen kwam ik. Ons huis is precies groot genoeg voor ons drieën. Er past niemand meer bij.

Het lijkt wel of de koning en de koningin op bezoek komen. De gang is geboend, de ramen gelapt, er komen schrobgeluiden uit de wc en het ruikt naar verse appeltaart.

Ik hang uit mijn raam. Het is zo droog dat de dennen-naalden uit de bomen springen. Mijn vader heeft alweer geveegd. De hoopjes lijken op lange donkere haren op een kappersvloer. Nu zoekt hij met de verrekijker de lucht af of hij de lammergier ziet vliegen, de grootste roofvogel van Europa. Dat doet hij elke dag.

Gisteren las ik in de encyclopedie bij 'Baardgier': zie *Lammergier*. Zou mijn vader weten dat de lammergier ook baardgier wordt genoemd?

Het is warm vandaag, zelfs in de schaduw, zelfs in het bos. Er klinkt geroffel van een specht. Is het de grote bonte, de kleine bonte of de groene?

Een diepe brom komt dichterbij. Iets roods flitst tussen de bomen door, slalomt langs stammen, ontwijkt kuilen en hobbelt over het zandpad naar ons huis. Als het autootje vlakbij is, toetert het hard.

Mijn vader laat zijn verrekijker zakken, mijn moeder stormt de voordeur uit en ik duik achter mijn gordijn.

Van beneden klinken luide stemmen. Hakken klakken in de gang. Als een wervelwind waait Selma het huis binnen. Nu gaat ze roepen. 'Joehoe' hoor ik van beneden. 'Lasse! Lieve Lasse! Waar ben je?'

Ik moet naar haar toe voor ze naar boven stormt, me omhelst en we samen bijna naar beneden kukelen. Eerst houdt ze me altijd heel stevig vast. Daarna zoekt ze met haar ogen mijn gezicht af. Alsof ze een filmpje wil maken voor in haar hoofd dat ze kan afspelen als ze thuis is. Zo gaat het elke keer als ze me ziet.

Ik loop snel de trap af.

'Wat ben je gegroeid!' Ze kijkt naar me alsof ik een langverwacht cadeau ben.

Als ik op de onderste tree sta, vouwt ze haar armen om me heen. Ze knijpt me bijna fijn. Ik dwing mezelf tot tien te tellen. Dan wurm ik me voorzichtig uit haar tentakels. Onwillig laat ze me los, haar blik zit nog steeds vastgekleefd aan mijn gezicht. Waar kijkt ze toch naar? En waarom lijkt het altijd of ze teleurgesteld is als ik me uit haar omhelzing bevrijd?

Steef staat achter haar. Zijn handen in zijn zakken,